

Autor: Ahab

Je environmentalismus jen další formou kulturního marxismu? Je čas ujasnit si pojmy

Od oznámení rozhodnutí prezidenta Trumpa o odstoupení USA od Pařížské dohody o klimatu jeho příznivci tento krok nadšeně oslavují – jednak proto, že podle všeho nasypal další sůl do ran levice, mnozí to ale po dlouhých týdnech Trumpova otálení a často až přímo zrady mnoha slibů předvolební kampaně berou především jako drobnou náplast.

„I když panáčkuje před Izraelem, neplní své sliby v oblasti imigrace nebo dohody NAFTA,“ snaží se sami sebe zastánci této myšlenkové linie přesvědčit, „alespoň je to levičákům ochotný natřít v oblasti ochrany životního prostředí.“ Celé nakládání s touto otázkou však jen chatrně zakrývá další ze zdánlivě nekonečné řady odklonů od skutečně pravicových zásad a vrhá světlo na zálučně se šířící chapadla liberalismu v našem hnutí. Proto myslím nastal čas vyjasnit si pozice alternativní pravice k ekologii.

Zrod environmentálního hnutí se v obecném povědomí zpravidla dává do souvislosti s kontrakulturou přelomu 60. a 70. let 20. století, do období vydání knihy Rachel Carsonové *Silent Spring*, založení americké Agentury na ochranu životního prostředí (EPA), organizace Greenpeace a ustanovení Dne Země. Hnutí si rychle získalo masovou podporu, především kvůli děsivému ekologickému dopadu století nekontrolované industrializace, jejímž příkladem může být mj. řeka Ohio, která se do roku 1969 stala natolik znečištěnou, že se její hladina doslova vzňala (!). V povědomí veřejnosti se dnes toto hnutí velmi těsně pojí s řadou kulturně marxistických myšlenek oné éry: feminismem druhé vlny, nucenou integrací veřejných škol a zrušením imigračních kvót podle národního původu. **Následkem toho začal mnohým lidem na pravici odpor k environmentalismu splývat s bojem proti kulturnímu marxismu, což je ovšem obrovský omyl.**

Až do časů úřadování prezidenta George W. Bushe se hnutí a iniciativy na ochranu životního prostředí těšily široké podpoře napříč liberálně-konzervativním ideovým spektrem. Ještě

v roce 2004 působila v organizaci Sierra Club vlivná frakce, která se z environmentálních pozic nesmiřitelně stavěla proti masové imigraci. Kulturním marxistům se tyto lidi ze Sierra Clubu podařilo „vyštípat“ až po velice dlouhém a rozhořčeném mocenském boji. Republikánskou stranu lze ostatně vcelku opodstatněně označit za tradičnějšího a legitimnějšího šampiona ochrany prostředí než demokraté: nejen že Billa Clintona ekologové tvrdě kritizovali za schválení NAFTA a podporu globalistických korporací, ale byl to právě oblíbený fackovací panák levice Richard Nixon, za jehož vládnutí přinesla „environmentální debata“ 70. let plody v podobě zřízení EPA a přijetí *Clean Air Act* (zákon o čistém vzduchu) v roce 1970. Ale i Nixonovy značné zásluhy blednou ve srovnání s republikánským prezidentem Teddy Rooseveltem, který označil „ochranu prostředí za národní povinnost“, vytvořil Lesní správu USA, zřídil 150 národních lesů a zařadil 230 000 000 akrů země pod veřejnou ochranu.

O těchto historických faktech se dnes záměrně příliš nemluví – nejen proto, že v zájmu velkokapitálu v Republikánské straně je předstírat, že ekologie odjakživa stála v protikladu k vlastenectví a tradici, ale také proto, že levice chce, abychom zapomněli, že ne všichni environmentalisté v dějinách byli radikální stoupenci rasového míšení, feminismu a hromadné migrace ze třetího světa. Vlajkami pokrytí košer-konzervativní oligarchové z energetického odvětví toho využívají k obluzování důvěřivých mas venkovských a dělnických konzervativních Američanů, aby se postavili za jejich ničivou chamtivost, zatímco levice si z toho udělala náborový nástroj, s jehož pomocí pro svůj protibělošský program získává miliony vzdělaných středostavovských (a výše) mladých bělochů ve městech a na univerzitních kampusech. **Kolik inteligentních a uvědomělých velkoměstských hipsterů a fandů Bernieho Sanderse se asi přidá k levicovým ničitelům jejich lidí v první řadě proto, že pravice přece chce zničit planetu Zemi?**

Pokud vás výše popsané překvapuje, ještě to zdaleka není všechno: nejen že se environmentalismus nezrodil z levičácké perverze 70. let, jeho kořeny sahají přímo k počátkům rasově smýšlející pravice.

Charles Lindbergh, nesmírně odvážný letecký hrdina a mluvčí Výboru *America First*, který se snažil předejít zapojení USA do 2. světové války, napsal:

„Jak dlouho mohou lidé žít mezi cihlovými zdmi, chodit po asfaltových chodnících, dýchat zplodiny ze spalování uhlí a ropy, vyrůstat, pracovat a umírat takřka bez myšlenky na vítr, oblohu a obilná pole, obklopeni pouze uměle vyrobenou krásou a jakýmsi nerost připomínajícím prostředím?“

Tento doslova ekolog-objímač stromů (jak to dělá na slavné fotografii) napsal také:

„Mír a bezpečí můžeme mít jedině tehdy, když se semkneme na obranu našeho nejcennějšího vlastnictví, naší evropské krve a dokud se budeme mít na pozoru

proti útokům cizích armád i rozředění naší krve cizími rasami.“

S termínem „ekologie“ přišel v 19. století německý biolog a naturalista Ernst Haeckel, jehož vliv na historické rasové hnutí byl skutečně značný. Podrobně se tím ve své knize z roku 1996 *Ekofašismus* (*Ecofascism: Lessons from the German Experience*, česky *Ekofašismus. Poučení z německé zkušenosti*. Překlad Martin Konvička. Votobia 1995 – úryvek knihy zde) zabývají levicoví akademici Janet Biehlová a Peter Staudenmaier, jejichž dílko by mělo být v našich řadách povinnou četbou. Autoři se zde věnují mnoha ústředním postavám rodícího se ekologické i rasového hnutí, jako byl třeba spisovatel a básník Ernst Moritz Arndt:

Přestože v Německu nejvíce proslul svým fanatickým nacionalismem... historikové německého environmentalismu o něm mluví jako o nejranějším příkladu „ekologického“ myšlení v moderním slova smyslu. Jeho pozoruhodný článek z roku 1815 „O péči a ochraně lesů“, sepsaný na úsvitu industrializace střední Evropy, brojí proti krátkozrakému využívání lesů i půdy a odsuzuje odlesňování i jeho ekonomické motivy... Arndtův environmentalismus byl však nerozlučně spjat s toxicky xenofobním nacionalismem. Jeho výmluvné a jasnozřivé výzvy k ekologické citlivosti jsou tak bez výjimky pronášeny v kontextu blahobytu německého národa a země, jeho šílených výpadů proti rasovému míšení a volání po teutonské rasové čistotě... se jako červená nit vinou celým jeho myšlením. Už zkraje 19. století tak bylo pevně ustanoveno smrtící pouto mezi láskou k zemi a militantním rasistickým nacionalismem.

Tito levicoví kritici, kteří psali v periodě „konce dějin“ 90. let minulého století, hanlivě popisují rasové *völkisch* hnutí 19. století jako: „vlivný kulturní a sociální proud, v němž se etnocentrický populismus snoubil s přírodním mysticismem.“

Jádrem *völkisch* vábení byla patologická reakce na modernitu. Tváří tvář velmi skutečnému chaosu a revolučním změnám starých pořádků, které s sebou přinášel triumfující průmyslový kapitalismus a sjednocování Německa, vyzývali *völkisch* myslitelé a spisovatelé k návratu k půdě, prostotě a celistvému životu v souladu s čistotou přírody... *Völkisch* hnutí vnášelo do politického diskurzu 20. století nebezpečnou směsici kulturních předsudků 19. století, romantickou posedlost čistotou a protiosvětské náladou. Vznik moderní ekologie se tak stal posledním článkem osudného řetězu, který propojil agresivní nacionalismus, mystikou nabitý rasismus a slabost pro životní prostředí.

Jinými slovy tedy mají rasové a ekologické hnutí společné historické kořeny. Klíčem k pochopení hluboce pravicové povahy ekologie je poznání, že tradiční pravolevé dělení má své počátky ve Velké francouzské revoluci: levice prosazuje rovnostářství, zatímco pravice

aristokratický princip zákona přírody. Na rozdíl od komunismu a kapitalismu, které vzešly přímo z osvícenství, vyrostl fašismus z romantického hnutí, jež samo bylo rebelií proti excesům osvícenského materialismu a racionalismu. Rasový nacionalismus se zrodil z romantického hnutí – a právě proto představuje natolik revoluční výzvu dnešnímu světu.

Putování po stopách německého rasového a ekologického hnutí odhalí mj. také zajímavou historii mládežnického hnutí *Wandervögel*, označovaného za „pravicové hippies“, s jeho „důrazem na blízkost k zemi“ a „vášnivě prožívaný zájem o přírodní svět i škody na něm páchané“. Že by historičtí předchůdci dnešních nipsterů („nazi hipsters“) a možný styčný bod s prioritami příznivců Bernieho Sanderse? Přes všechny korektní kulturně marxistické signály se totiž moderní environmentální hnutí skládá z bělochů v takové míře, že bychom ho spolu s Cracker Barrel bezmála mohli označit za **poslední výspu implicitního bělošství**.

Etnostát vytvořený v Německu v letech 1939-1945 patřil k ekologicky nejvyspělejším zemím na světě. Ideologie *Blut und Boden* (Krev a půda) byla nepokrytě environmentalistická, jelikož vycházela z ideje nerozlučného sepětí národa s jeho půdou. Tuto myšlenku na nejvyšších postech režimu ztělesňovali lidé jako Richard Walter Darré, Fritz Todt, Alwin Seifert a Rudolf Hess. Tvůrce systému dálnic Todt vyžadoval po svých podřízených při jeho budování také soulad staveb s přírodou a krajinou:

Ekologický rozměr tohoto přístupu k výstavbě sahal ale mnohem dál než k důrazu na harmonické přizpůsobení se okolnímu přírodnímu prostředí z estetických důvodů; Todt také zavedl přísná kritéria pro ochranu mokřadů, lesů a ekologicky citlivých oblastí. Ale stejně jako u Arndta, Riehla a Darrého vycházely tyto ekologické pohnutky z *völkisch*-nacionalistického náhledu na svět. Todt sám to vyjádřil velice výstižně: „Naplnění transportní funkce není konečným účelem výstavby dálnic v Německu. Německé dálnice musí být vyjádřením jak okolní krajiny, tak německé podstaty.“

„Vášnivý milovník přírody“ Hess nadšeně podporoval „všemožnou ekologickou legislativu... schvalovanou a zaváděnou na národní, regionální i místní úrovni“, mj. v podobě „programů na znovu zalesňování, zákonů na ochranu živočišných i rostlinných druhů a ochranných výnosů proti průmyslovému využití země... Plánování bylo vedeno snahou ochránit přirozené prostředí živočišných druhů i úctou k posvátným německým lesům Nacistický stát vytvořil také první přírodní rezervace v Evropě.“ Jedním z největších úspěchů národně socialistických ekologů byl *Reichsnaturschutzgesetz* z roku 1935.

„Tento bezprecedentní ‚zákon na ochranu přírody‘ nejenže zakotvil pravidla ochrany flóry, fauny a ‚přírodních památek‘ po celé Říši, ale také omezil komerční využívání zbývajících kusů divočiny. Navíc tento komplexní právní předpis stanovoval všem národním, státním i místním úředníkům povinnost s dostatečným předstihem konzultovat všechny plánované kroky, které by

zásadním způsobem proměnily podobu krajiny, s orgány Naturschutz.“

Srovnajme tento přístup s postojem ruské Židovky Alisy Rosenbaumové, známější pod svým pseudonymem Ayn Randová, která podle sloupkařky Florence Kingové „nenáviděla milovníky přírody do té míry, že když se (autorka jejího životopisu) Barbara Brandenová nechala slyšet, jak pěkný výhled má z okna, bezmála ji vyhodila z domu.“

Příroda byla pro Randovou nejen divoká a iracionální, jak říkával Rousseau, ale také „zlovolná“... Kdokoliv si před ní troufnul pronést něco pozitivního o přírodě, musel následně poslouchat její nekonečné chvalozpěvy na mrakodrapy, beton, ocelové nosníky, komíny a dokonce i kouř, který chrlí do vzduchu – jedná se totiž o výtvary a vynálezy racionálního lidského myšlení. Kdyby pak snad někdo neprozíravě namítnul, že to jsou neživé věci, musel trpělivě až do čtyř do rána předstírat zájem o její vysvětlování, proč a jak vysoká pec symbolizuje „vznešený smysl života“.

Ayn Randová tak dokonale ztělesňuje onen proud protirasového a protipřírodního klasického liberalismu, který si pokradmu našel cestu i do našeho hnutí. Institut Ayn Randové v jakési oslavě lidského triumfu nad přírodou tvrdí, že „je zcela nezbytné vzdorovat protilidské ideologii environmentalismu a pevně stát za nenahraditelnými hodnotami rozumu, vědy, techniky, industrializace a *laissez-faire* kapitalismu.“ Postavme tato slova do kontrastu s řádky národně socialistického autora: „antropocentrické postoje musejí být ze zásady odvrženy. Platné by totiž byly jedině za předpokladu, že příroda byla stvořena výhradně pro člověka, což zcela rozhodně odmítáme. V našem pojetí světa je člověk živoucí součástí přírody, právě tak jako každý jiný organismus.“ A tento náhled přímo vede k přímému „spojení mezi ekologickou a rasovou čistotou“:

Dva ústřední motivy biologické výchovy – ochrana přírody a eugenika – vycházejí z celostní perspektivy: jestliže přírodu vnímáme jako jednotný celek, u studentů se tím automaticky vytvoří hluboké cítění pro ekologii a ochranu přírody. Zároveň také vrhá tento koncept ochrany přírody světlo na urbanizovanou „přecivilizovanou“ moderní lidskou rasu.

Někdejší předseda Fedu Alan Greenspan byl blízkým přítelem Ayn Randové a náležel k jejímu vnitřnímu kroužku, kde se čítávala *Atlasova vzpoura*, jak ji Randová postupně psala. Když v roce 1974 skládal přísahu při jmenování do Council of Economic Advisers, stála Randová po jeho boku. Greenspan byl jedním z duchovních otců globalistické finanční třídy, která se v 90. letech ujala vlády nad americkou politikou a v novém století dovedla naše hospodářství na okraj propasti. Antienvironmentalismus současného „konzervativního“ hnutí tak není nic jiného než modernistický, kapitalistický a klasicky liberální materialistický židovský výtvar, jenž se nesmírně hodí do krámu miliardářským plutokratům, kteří bezohledně devastují přírodu po celé planetě, aby své zisky navýšili ještě o pár procent.

Alternativní pravice vznikla coby „alternativa“ k neokonzervatismu Bushovy a Cheneyho éry, během níž se toto odpudivé protiekologické smýšlení pevně usadilo v nitru Republikánské strany. Stejná kapitalistická a globalistická „pravice“, která brojí proti environmentalismu, také bezvýhradně podporuje imigraci s cílem snížit mzdy a rasově smísit a celkově pošpinit západní kulturu v honbě za všemohoucím dolarem. Pohled do dějin skutečné pravice ale nade všechnu pochybnost ukazuje nedílné spojení rasového cítění a ekologie, lásky a starosti o zemi jako přímý důsledek lásky a starosti o svůj lid, aristokratických hodnot krásy a kultury, naplňovaných vášnivým zápalem romantismu pro přírodu, touhou po čisté a zdravé rase. Jedním z vyjádření těchto hodnot je také požadavek čistého a zdravého životního prostředí a kategorické odmítnutí sobecké a ničivé touhy po zisku tam, kde se dostává do konfliktu se životně důležitými nároky na ochranu rasy nebo země. **V posledních letech bohužel měla kulturně marxistická levice na poli environmentalismu volnou ruku, přestože ekologie je zcela v rozporu s jejich modernistickou, individualistickou a rovnostářskou ideologií. Opravdový environmentalismus náleží skutečné pravici - alternativní pravici - a je načase, abychom si jej vzali zpět.**

Úvaha Environmentalism and the Alt Right vyšla na stránkách AltRight.com 6. června 2017.